

La corona d'or

L'escenografia de 'La Corona d'espines', l'obra de Josep M. de Sagarra que s'estrena al Teatre Romea el proper 6 d'octubre, és obra del pintor Antoni Taulé.

Conta Josep M. de Sagarra, en el pròleg de les *Obres Completes. Teatre*, que quan s'estrenà *La Corona d'espines*, l'any 1931, al teatre Novetats de Barcelona, a l'empresari Josep Canals i Gordó, aleshores administrador del local, "no li venia bé gastar ni un cèntim per a muntar *La Corona d'espines*". El senyor Canals tenia un motiu, el poc èxit de l'obra del debut de la temporada, en la qual no hi havia planyut res; "s'aprofità —escriu Sagarra— un vell decorat que el pintor Rocarol executà per a una obra de Puig i Ferrater que es deia *Gueridó i Francina* i feia catorze anys que s'havia estrenat al Romea".

Ara, seixanta-tres anys després, la dita comèdia és posada de nou en escena, al Teatre Romea, en commemoració del Centenari del naixement de Josep Maria de Sagarra. Serà el proper dijous, dia 6 d'octubre, quan el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, sota les ordres d'Ariel García Valdés, esdevindrà, com deia Sagarra, "la carn i l'ànima" que omplirà necessàriament la "gran boca obrerta, hòrridament esbalandrada" que és l'escenari. Això i la "fantasia dels decorats", que aquest cop correspon al pintor Antoni Taulé.

La justificació que Sagarra fa de *La Corona d'espines* en el susdit pròleg és indefugible per entendre el punt de partença per al decorat de l'obra que ha fet aquest pintor sabadellenc assentat alhora a París i a l'illa de Formentera. "Abans de concretar —escriu el març de 1949 l'autor de l'obra— aquesta comèdia, se m'acudí el cas d'una maternitat feroçment ultratjada pel destí. El cas no era nou ni original; tot el truc consistia a presentar-lo d'una manera

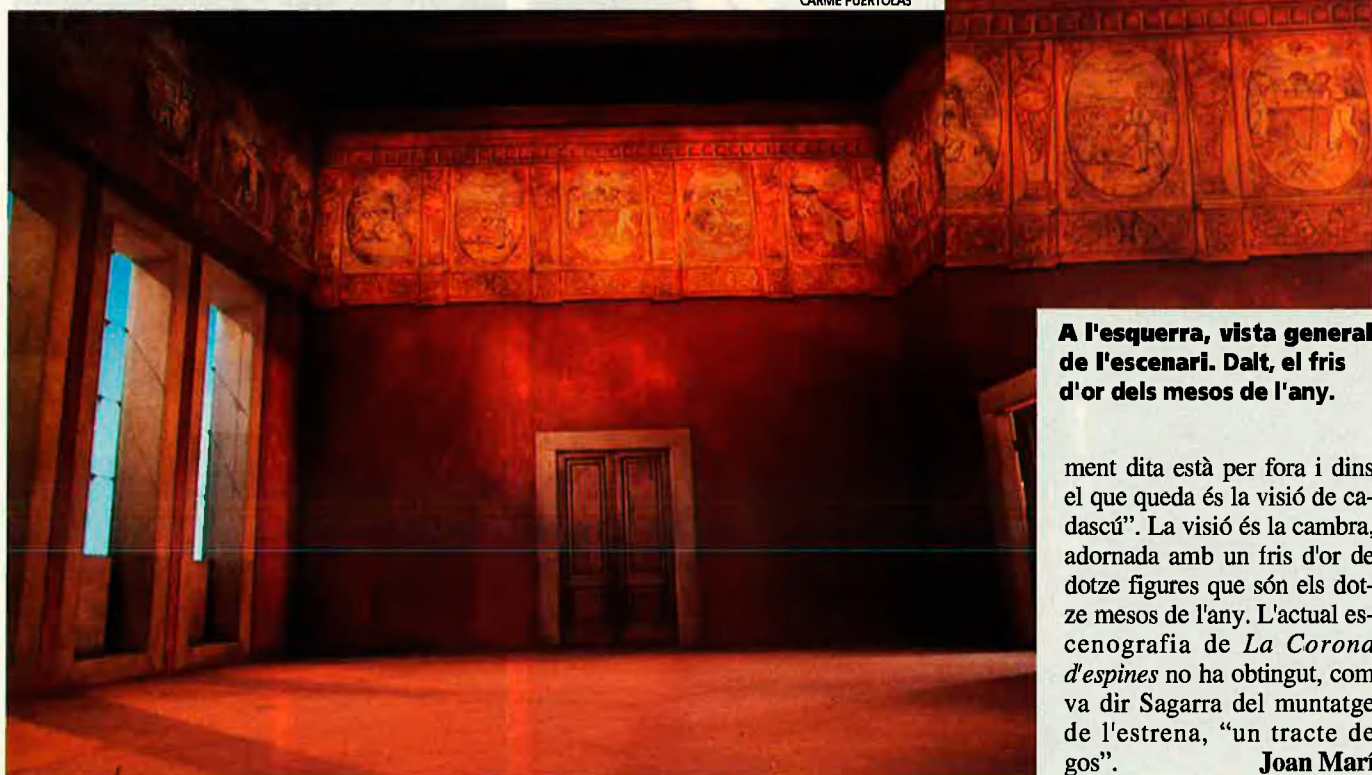
VICENT PINS

Antoni Taulé. És l'autor dels decorats de *La Corona d'espines*.

nova en el nostre teatre. Vaig pensar en l'època i el clima del meu tema. Inlluït no sé per què, vaig enamorar-me de l'època del Terror, 1793; això podia ser un element que compliqués les coses, i em donés lloc a presentar dues mentalitats: una immoralment reaccionària, una altra noblement progressista. (...) Després d'aquests elements, calia donar a la meua obra un gustós sentit evangèlic; necessitava una moral i un exemple, i per damunt de

tot un símbol. No em costà gens de trobar el títol: *La Corona d'espines*".

Així doncs, Taulé parla del decorat com de "l'interior d'una casa senyorial catalana del segle XVIII, contemporània a la Revolució Francesa, que representa l'interior d'un crani a través del qual puc representar el que és el teatre, un ull central per on veus l'interior". "És una simbiosi —continua Taulé— de la corona d'or i la corona d'espines; és d'espines per fora i d'or per dins, encara que la corona pròpia-

A l'esquerra, vista general de l'escenari. Dalt, el fris d'or dels mesos de l'any.

ment dita està per fora i dins el que queda és la visió de cadascú". La visió és la cambra, adornada amb un fris d'or de dotze figures que són els dotze mesos de l'any. L'actual escenografia de *La Corona d'espines* no ha obtingut, com va dir Sagarra del muntatge de l'estrena, "un tracte de gos". **Joan Marí**